

Hundeafgiften; men jeg har ikke turdet gaa saa vidt, idet det forekommer mig at være uensynligt, at for dem, der vilde holde Hundes bliver det en ganske anderledes drømt og meget mere generende Bestemmelse end den, at der skal udredes en Afgift. Foraa vidt man har ment, at der med Hensyn til den Afgift skulde være Grund til at gøre Bemærkelser for Smaahunde, saa kan jeg ikke se den Grad af Modersyndens, men jeg tror som sagt, at under den Moder er praktisk Nærhedslighed, som den sidste er Tale, hentydet til, nemlig at Forholdene vilde stille sig forfælskede paa Landet og nu Kjøbenhavn. Det Synspunkt, fra hvilket jeg navnlig ser paa Sagen, idet der her er, at jeg ikke kan se, at der her kan være Tale om nogen egentlig naturlig Rettighed. En naturlig Rettighed vil at holde Hundes kan dog i alt Fald kun blive en Rettighed til at holde Hund, foraa vidt man holder den paa sit Eget, men ikke nogen Rettighed til at lade sin Hund krefte om paa offentlige Gader eller andre Menneskers Trappgang eller Gaarde. Det kan der ikke være Tale om, at man kan have nogen naturlig Ret til at have en naturligvis erkjendte, at naar man gaar ud fra dette Synspunkt, kan der være en naturlig Grund til Bemyndigede til at gøre for den Slags Smaahunde som Skjæbning og det som enlig Damer eller andre lignende. Begjæringer have hos sig og som saa i god, som aldrig komme udenfor Stuen eller som i alt Fald naa inde komme paa Gaden, bestandslig ledsages af deres Eier. Hvis man alene havde med Skjæbning at gøre, vil jeg erkjende, at her maatte ogsaa Hundes være et Hensyn, som under den Grund til at lade sig at der vilde være Grund til at være Grund til at lade Afgiften ganske faldt bort, idet for langt det er de Medlemmer for Maribo Amts 5te Valgfreds Hæder, men at lade de Paagjældende slippe under den Afgift, der betales for Diebliver, men jeg tror nok, jeg hender ikke saa høje til det Forhold, som de fleste af de Herrens dem er det til Stedet, gøre, at Forholdet stiller sig noget anderledes paa Landet, idet det der vistnok oftest er Smaahunde, som foranledige Allempe for dem, der ligger paa Beten, eller som i deres Hvervs Medfør skulle ind i Hus og Gaarde. Jeg vil blot gøre den Bemærkning, at hvis man vilde gøre særegne Lovpæls til Fordel for Smaahundene, som forudsættes at reguleres at komme udenfor Stuen, maatte man bethdelig længere ned end til 20 Tommer, thi her er jeg enig med det erede Medlem for Valgfred Amts 3die Valgfreds (Taubert) at det skal være en lille Hund, som kan være indenfor

dette Maal af 20 Tommers Hvide. Man maatte da have særegne Bestemmelser, som gik bethdelig længere ned, naar man vilde gøre Noget til Fordel for disse Hunde og til Soulagement for de Mennesker, som finde en Sponsielse i at have disse Hunde. Hvad angaar Straffebestemmelserne og Erstatningsbestemmelserne, dog er der egentlig kun een Ting, der har givet Anledning til særlige Betænktheder, idet der er indfaldt af Næse og Hænder Bestemmelser om Straf for Eieren af Hundes, som forlempe de Besjærende i ved at fare ind i dem eller ved gøende at forfølge dem, og foraa vidt man har dvælet ved Mulkebestemmelser og navnlig søgt sig stærkt generet ved det høje Maximum af 200 Skilling, saa tror jeg ikke, at det har stort at betydning, thi alle vide jo, at saadant Maximum bliver (saa at sige) aldrig anvendt af Domstolene eller i alt Fald ikke uden særlig graverende Omstændigheder. Grunden til, at der er sat et saadant højt Maximum, er, som ogsaa er af de erede Talere bemærkede, den at det er et fælles Bodebestemmelse, som skal anvendes ikke blot i det Tilfælde, hvor en Hund ved at fare ind forlempe de Besjærende, men ogsaa naar den bider Noget eller paa anden Maade forarsager Støde. Altsaa, naar Straffebestemmelser skal ramme alle disse Tilfælde, maatte der være et temmelig højt Maximum. Det, jeg forudsætter, man i særdeles Grad har søgt sig betænkelig ved er Bestemmelser om, at der skal være Strafansvar forbunden med, at ens Hund forlemper de Besjærende, ved at fare ind i dem eller ved gøende at forfølge dem. Det kan maatte være Spørgsmaal om, at Bestemmelser kunde vediges bedre. Jeg forudsætter naturligvis, at der skal tænkes paa de Tilfælde, hvor Hunde fare ind paa den almindelige Besjæring og forlemper de Besjærende ved at gaa ind i dem eller fare efter dem og ikke paa de Tilfælde, hvor de holder sig inde paa Herrens eget Territorium, og jeg finder ogsaa, at det er nødvendigt, maatte være Ansvar forbunden dermed, thi det er, tror jeg, en meget alvorlig Allempe for de Besjærende, dog det er ikke nok, at indskrænke sig til at straffe eller at stride ind, naar der sker Støde. Det er, som saadanne Tilfælde, meget ofte rent tilfældigt, om der sker Støde eller ikke. Naar en saadan Hund farer ud og bider i Behene paa Jølls Heste eller paa anden Maade forbrækker dem, og Hestene løber løst, er det tilfældigt, om det løber lykkeligt af, og ingen Mennesker komme til Støde eller man ikke saar sporet Heste eller Vagter, idet det er rent Tilfælde, men i alle Tilfælde er det sikkert, at den, hvem noget saadant arriver, er paaført en saadan